

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 50.

19de Møde.

Torsdagen den 28de Februar.

(Fortf.)

Borgen (fortsat): Her er det gjort dertil. Man kan ligesaa lidt i og for sig fordrø, at en Bogtrykker skal sætte sit Navn paa det Arbejde, som udgaaer fra hans Værksted, som at nogen som helst anden Haandværker skal gjøre det; her er det imidlertid fordret. Jeg skal ikke indlade mig paa at undersøge, hvorfor dette er skeet, da jeg troer, at denne Undersøgelse vilde ligge udenfor hvad der idag er Gjenstand for Forhandling. Det forekommer mig dernæst, at der i Loven indeholdes, hvad der udtrykkelig er forbudt i Grundloven, nemlig forebyggende Forholdsregler. Det ærede Udvalg har fundet en saadan i § 6; efter mit Skjøn maa jeg ogsaa antage, at en saadan indeholdes i § 5, og tillige i § 1. Hvad der ved et Retsforhold som det opstillede, er i høieste Grad nødvendigt, det er, at de Parter, som deri ere interesserede, kunne bevæge sig paa en fast og sikker Grundvold, at de kunne vide, hvad de kunne gjøre, og hvad de skulle lade være at gjøre, og hvad det er, hvorfor Loven opstiller Straffe. Men det vanskeliggjøres i høieste Grad, hvor Straffebestemmelserne ere udtalte i saa usikre og vage Udtryk, at de tillade en mangesidig Fortolkning. En saadan Mislighed forekommer mig ogsaa paa flere Steder at findes i nærværende Lovudkast. Jeg skal saaledes tillade mig at henviser til den Paragraph, som allerede af Udvalget er paapeget, nemlig § 10, hvor det hedder: „Enhver, som i et trykt Skrift søger at udbrede Had og Misnøje mod Rigets Forsætning“ o. s. v., og ligeledes til § 2 „urigtig Angivelse“, § 14, fornemmelig § 13 og flere andre Steder, hvor Udtrykkene ere holdte i saadan Almindelighed, at det for en ildestu det Regjering, naar vi skulde være saa uhyk-

lige at faae en saadan, vilde være set at indbrage en Skribent under disse Straffebestemmelser. Dernæst forekommer det mig, at de Straffebestemmelser, som indeholdes i Lovudkastet, i flere Tilfælde ere unødvendige og urimeligt strenge; vistnok er der i mange Tilfælde indført en Formildelse i de Straffe, som ere fastsatte ved den tidligere Lovgivning, men der bliver dog Meget tilbage, som er anset med saa haarde Mulfter, at det i visse Tilfælde vilde være den høieste Grad af Uvilighed at fordrø dem paalagte Dvertræderen, da Dvertrædelsen dog unegteligt kan skee i mange Tilfælde uvitterligt, men naar den er skeet, og Loven indeholder aldeles faste Bestemmelser, saa tillades det ikke Dommeren at overskrive den Grændse, Loven har sat. Efter min Mening vil det derfor i mange Tilfælde være ønskeligt at sætte et Straffeminimum, som er langt mindre end det, som her er sat; Maximum har jeg i mange Tilfælde ikke Noget imod bliver staaende, men Straffens Minimum maatte, efter min Formening, i de fleste Tilfælde kunne forandres meget betydeligt. Hvad der fremdeles har forekommet mig at være at bemærke, det er, at Loven optager i sig Bestemmelser om Gjenstande, som aldeles ikke høre til en Lov om Pressens Brug. Trykningen af Skrifter har saaledes viensynligt aldeles ikke Noget at bestille med Malerier og Kunstværker af forskelligt Slags; kun forsaavidt de blive integrerende Dele af et Skrift, ville de, efter min Formening, kunne komme ind under Presselovens Bestemmelser, men i og for sig have de der slet ikke hjemme. Det er gjort opmærksom paa, at der i denne Lov er indført en Forandring og Formildelse i de tidligere Bestemmelser derved, at Straffeansvaret ikke soltdarist hviler paa Alle, som have været deelagtige i Udgivelsen af et Skrift; det er nu vist nok, at i flere Tilfælde denne Lov gaaer ud paa at henføre Straffen til en enkelt Person,